

Ради Радев

Човек без магия

1.

Мелиса сътвори свещ и я закрепил на едно клонче, горе-долу на височината на гърдите си. Свещта бе полупрозрачна, създадена от магия, но пламъчето ѝ бе достатъчно светло за да виждат добре лицата си. Маркус се вгледа в очите на Мелиса и се опита да прочете мислите ѝ. Познаваше хора, които наистина владееха този трик, но Маркус никога не успя да го научи.

Мелиса тъжно рече:

– Съжалявам, Маркус, всичко свърши... Моите родители ми забраниха да се виждаме.

– Сега ще отида при тях. – заплаши Маркус. – И ще ги накарам да повторят думите си.

Тя го хвана за ръцете.

– Тежко ми е да го кажа, Марк. И аз не искам да те виждам повече.

– Защо?

– Ти не си обикновен, мили. Не ми се сърди, но няма друг като теб в селото. Всеки владее някакво заклинание, дори най-нищожното като това. – Мелиса посочи свещта. – Само ти си единственият. Човекът, който през целия си живот не е успял да направи и най-простото вълшебство. Ти си човек без магия, Марк.

„Амаг“, помисли си Маркус. Хайде кажи го на глас. Амаг – човек без магия, това съм аз. Наречи ме Амаг и човекът, който те е научил на тази дума, ще трябва да ходи на вечер да му оправя зъбите. Лицето на Маркус се вкамени, челюстите му се стегнаха. Каза:

– Чуй ме, Мелиса, обещавам ти че до една година ще стана по-голям магьосник от самия Септона.

Мелиса докосна с пръсти устните му.

– Не споменавай името на Върховния Каан, за да не получиш проклетие. И не само ти, а и целия ти род до тринайсто коляно.

Маркус леко я побутна. Предложи:

– Тръгвай си, Мелиса. И аз съжалявам. Щом нещата стоят по този начин, аз също не те желая повече.

Мелиса разтвори леко бялата си свилена рокля. Приблужи се плътно до него, така че Маркус усети топлинатана тялото ѝ. Невинно го подкани:

– Искаш ли да прекараме заедно една последна нощ, преди да се

разделим?

– Искаш ли да се оженим? Напук на всички. – Маркус я придърпа към себе си.

– Казах ти вече, Марк, татко и майка ми казаха да не се виждам с тебе. Заплашиха, че ще ме прокудят от къщи. И ще платят на могъщ магьосник да хвърли проклятие върху нас двамата. Освен това ме е страх да се обвързвам с тебе, ти не си обикновен човек, ти си Амаг...

Най-после го изрече, каза си Маркус. Аз съм Амаг – единствения човек в село Даркай, който не може да направи магия.

Мелиса тръгна в мрака. Бе красива дори разплакана, с бялата си рокля от свила, червеникавата си къдрава коса, чипото носле и симпатичните лунички по бузките.

Прозрачната свещ върху клончето угасна, избледня и постепенно изчезна, сякаш никога не я е имало.

Маркус не носеше огниво, нито факла. Нощта бе тъмна и луната – закрыта от облаци и върхове на дървета. Все пак след известно време той успя да намери пътя от гората до селото. Трудно.

Странноприемницата бе пълна. И на тезгяха и около чамовите маси имаше хора, които се хранеха, пиеха, разговаряха, пееха или кротко спяха. Точно над подсилената със извити железни орнаменти дъбова врата имаше табела. На нея прогорен с огън личеше надпис: ТУК СЕ ЗАБРАНЯВА ПРАВЕНЕТО НА МАГИИ СЛЕД ПОЛУНОЩ!

Маркус също бе в странноприемницата. Говореше с един мъж. Човекът бе облечен в странни кожени дрехи, които имаха цвят на бликаща кръв. Освен това лъщяха под светлината и придаваха на мъжа бляскав вид.

Името на човека бе Миртани. Изглежда доста хора го уважаваха. И като влезе в странноприемницата, щом го видеха, идваха да го поздравят.

Миртани уточни:

– Значи се скарахте с Мелиса?

– Да. – неохотно отвърна Маркус.

– Тогаво какво те задържа още в това село? Аз мисля, че трябва да се преместиш да живееш някъде другаде. И по-бързо.

– Лесно ти е да го кажеш. – възмути се Маркус. – Ти постоянно пътуваш и си свикнал без постоянен дом.

Миртани вдигна бронзов бокал с инкрустирани по него ловни сцени. Отпи червено вино и рече:

– Знаеш ли, Маркус, съседните нам кралства не са като нашето. Там

малцина успяват да направят каквато и да е магия. По-голямата част от хората не владеят и най-простото заклинание. Въпреки това никои не ги обижда или преследва.

– Дразниш ли ме или направо ме обиждаш?

– За твое добро ти го казвам. – Знаеш, че съселяните ни не търпят ъ-ъ-ъ... такива като тебе.

– Дай да говорим за нещо друго. – предложи Маркус.

Двамата помълчаха за момент. Странноприемницата бе започнала да се пълни и те заоглеждаха посетителите.

Миртани попита:

– Мислиш ли, че ще има проблеми тази нощ?

– Не знам. Засега почти всички изглеждат кратки.

– Добре. Аз тръгвам. Утре отново съм на път.

Миртани стана от масата и се отправи към вратата. Човекът с червените дрехи бе разносвач на магически съставки. Той транспортираше вълшебни ingrediente из няколко града, но понякога излизаше и извън родното си кралство Балх. Хората шушукаха, че приемал да доставя и неща, които са незаконни (любовно биле или пък горчивка за късмет), стига да му се плати достатъчно. Във всеки случай Миртани бе най-добрият приятел на Маркус и той не го разпитваше много-много за работата му.

Полунощ отмина, а странноприемницата бе все така пълна. Повечето бяха обикновени хора, които се веселяха, но имаше и една пияна компания, която прекаляваше. Крещяха, блъскаха всеки минал по близо до тяхната маса и се поливаха с вино.

Собственикът на хана – Виятез, седна до Маркус. Това бе необичайно. Виятез знаеше, че когато е на работа, Маркус мрази до него да седи някой. На всичко отгоре съдържателят се протегна и го прегърна фалшиво приятелски през раменете. Маркус отстриани хилавата му ръка с два пръста и мрачно измърманиса:

– Казвай.

Виятез заобяснява неловко:

– Нали виждаш оная буйната компания. Много те моля, не се карай с тях. Не искам грозни уроци или дори слухове за странноприемницата ми.

– А оная – големия, дето току що строши една кана в главата на конярчето?

Виятез се вгледа в мускулестия мургав мъжага, който крещеше най-много от всички и явно бе с голямо самочувствие. Съдържателят

каза умолително:

– Виждаш ли, сега плаща каната на прислужницата. Точно за него искам да те предупредя. Много те моля, не се забърквай с него.

– Да не се забърквам?

– Да. Каквото и да счупи – ще го плати. Ако пък е прекалено пиян и не иска, не се дразни с него. Казаха ми, че бил прочут воин. Освен това той и компанията му вече похарчиха сто и двайсет сребърни монети.

– Ако беше прочут воин, мисля че нямаше да се държи така.

Маркус заоглежда мъжа, с когото му бе казано да не се забърква. Бе наистина едър, много висок и много широк. Мускулите му бяха гигантски, по-релефни и по-изпъкнали (но не по-масивни), дори от тези на самия Маркус. Лицето на мъжа бе грозно и изпъстрено цялото с белези. Гледаше някак самодоволно и нагло. „Прилича повече на хулиган, отколкото на воин“, реши Маркус. Белязания гигант го погледна, но въобще не го видя, сякаш бе част от мебелите. Или домашен любимец.

Пълничкото тъмнокосо момиче, което разнасяше поръчките, дойде и постави на масата пред Маркус сребърен поднос. С другата си ръка сервира кристална гарафа. Обясни:

– Виятез черпи. Тези неща са за негова сметка. – В очите на девойката лъщеше завист.

Маркус погледна масата и разбра защо момичето се облизваше. Ястието в сребърния поднос бе печено от кълка на Рух – най-скъпото ядене в хана. Смяташе се, че може да удължи живота, ако се консумира редовно. А също така увеличава и мъжката сила. Кристалната гарафа пък бе пълна със самодивско мляко. За него хората разправяха, че дарява здраве.

За около година работа в странноприемницата Маркус бе видял да поръчват едновременно месо от Рух и самодивско мляко не повече от десетина пъти.

Междувременно полунощ отмина, а ханът все още бе пълен докрай. Прислужницата едва смогваше да разнася поръчките. Глъчката ставаше все по-голяма.

Изведнъж точно под тавана започнаха да се роят искри. Те приличаха на светулки, само дето припукваха силно и угасваха. Маркус се огледа и видя кой прави тези заклинания. Беше прочутия воин с неговата шумна компания. Явно би направил по-голяма магия, стига да можеше, но засега се задоволяваше с това. Предизвикваше страшен възторг на неговата маса.

Маркус повика прислужницата. Девойката дойде както винаги

недоволна и нацупена. Маркус строго каза:

– Иди кажи на онези, че магиите в тази странноприемница са забранени след полунощ. Когато се напият, дори и малките магьосници правят големи поразии.

– Ти им кажи – опълчи се момичето. – Не искам да ми избият зъбите. Или да ми сторят нещо още по-лошо.

Маркус стана и отиде при масата на великана. Двама от неговата компания си бяха свалили ботушите. Бяха си качили краката на масата и ги миеха с черна бира. Стъпалата им и без това бяха в същия като на бирата цвят и воняха на нещо умряло. Останалите ги намираха за много забавни и квичаха от удоволствие, като от време на време се поливаха с червено вино по главите.

Маркус се обърна към мъжката възможно най-учтиво:

– Извинявайте, обаче тук не е разрешено да се правят магии след полунощ.

Гигантът го погледна накриво и заплаши:

– Изчезвай, дечко, докато не съм те напердашил.

Маркус понечи да се пресегне през масата и да го пипне за шията, когато усети две ръце да го хващат за колана. Съдържателят Виятез го държеше и му шепнесе:

– Недей. Моля те, съдържай се, от половин час черпят целия хан.

Двамата отидоха до масата на Маркус и седнаха. Маркус предложи:

– Съгласен ли си да си ходя тази вечер? И без това май не съм на работа?

Виятез каза:

– Не си тръгвай поне до четири. Имаш тройна надница за днес, ако само седиш тук и не се намесваш, освен ако някой се сбие. Става ли?

Маркус кимна и погледна ръцете си. Несъзнателно бе почнал да трепери от яд. Ще ми вика дечко, помисли си. Вярно, че съм само на деветнайсет. Но не си спомням последните няколко години сам човек да ме е победил с оръжие или голи ръце. А имаше доста желаещи.

Внезапно преполовената гарафа със самодивско мляко падна и се разля по масата. Маркус веднага я изправи, обаче подносът с недоядените късчета бут от Рух, издърнча на пода.

Маркус се озърна и видя един човек с препотено лице да прави знаци към него и да ломоти нещо. Беше от компанията на големия и „прочут“ воин, който искаше да го напляска. Мъжете около боеца се смееха и сочеха към Маркус. Великанът се смееше най-гръмко.

Маркус се помъчи да се прави, че не ги забелязва. Това бе грешка.

Изведнъж всички от компанията на гиганта почнаха да сипят заклина-ния срещу него.

Дребни искрици взеха да пукат току под носа на Маркус.

Гарафата самодивско мляко отново се прекатури. Точно хвърлена пилешка кълка умело цапна младежа по лицето. На всичко отгоре около него започнаха да се разнасят странни миризми – до една неприятни.

Маркус се мушна под масата. Дори не можеше да им го върне!

Защото не умееше да прави магии. Защото беше Амаг. Младежът взе меча си, който стоеше скрит под масата. Отново седна на стола си и повика прислужницата. Маркус погледна огромния хулиган и приятели-те му. Те се смееха и викаха, потни от заклинанията, които бяха прави-ли. Сочеха го с пръст и му се подиграваха, почти изпаднали в истерия.

Прислужницата дойде. Маркус ѝ заповяда:

– Донеси ми запалена свещ.

Момичето кимна безмълвно и след миг се върна с глинен свещник. Маркус взе свещта от него и я скъси с камата си, докато стана дебела, колкото детски нокът. После посочи великана:

– Иди кажи на онзи, че докато тази свещ догори, ще му отсека и двете ръце.

– Няма да стане. – опъна се слугинята.

– Отивай преди да съм ти откъснал ушите. – изръмжа Маркус.

Слугинята отново отиде до мъжагата и не смеейки да го приближи, отдалеч му предаде думите на Маркус, като дори го посочи с пръст.

Великанът изрева от яд и обърна масата пред себе си.

Помете я с едно движение и извади меча си. Маркус също извади своя от ножницата и замахна. Оръжията им се срещнаха и извадиха искри. Двамата размениха по няколко силни удара. Остриетата се срещаха, парирайки се едно друго без мъжете да успеят да се наранят.

Внезапно младежът приклепна рязко и намушка врага си в лявото бедро. Кръвта бликна като от изтърбушен мях. Великанът пусна меча си и се опита да притисне с две ръце раната на крака си. Без успех. Кръвта изтичаше между пръстите му на малки ручейчета.

Маркус удари с меча си веднъж и после още веднъж. Ръцете на гиганта паднаха на пода, отсечени малко над китките. Приличаха на изсъхнали клони, отчупени при страшна буря.

Воинът се строполи на пода, като крещеше. От чукачетата на ръцете му пръскаше кръв като от два малки червени фонтана.

Неговите сътрапезници станаха и побягнаха. Викаха уплашено:

– Той отсека ръцете на Бинар! Ще убие и нас!

Маркус се обърна и погледна свещта на масата, на която бе седял допреди малко. Тя се бе разтопила напълно, но фитилът ѝ все още гореше с мъничко пламъче.

Маркус се пресегна и помете свещта с върха на меча си.

2.

Мъжете нападнаха младежа, докато спеше. Познаваше ги до един – негови съселани, които съставяха Селската Милиция. Осиновите му сигурно ги бяха пуснали да влязат тихо и безшумно. Маркус се събуди напълно, чак когато го овързаха като теле.

Един от тях на име Олак се бе надвесил над младежа и се хилеше в лицето му. Лъхаше отвратително на чесън и други гадости. Вързания младеж удари рязко с глава.

Олак падна на земята, като реवेशе:

– Тоя ми счупи носа! Помогнете бе, тоя ми счупи носа!

Селяните от Милицията понесоха Маркус към Стъгдата. Тя беше широко утъпкано място в центъра на селото. Там обикновено се събираха при някое по-важно събитие.

Маркус се чудеше на хората, които го бяха вързали. До вчера го тупаха по рамото и се надпреварваха да го черпят в странноприемницата. Сега го нападаха, все едно е най-големият бандит и главорез.

На Стъгдата се виждаха доста хора, които обсъждаха оживено нещо. Кметът на селото – Екенфорд викаше най-много. На всичко отгоре отдалеч се чуваше как си надебелява гласа за да звучи по-авторитетно. Бе се качил на някаква маса и усилено ръкомахаше.

Когато мъжете довлачиха Маркус до кмета, тълпата поутихна. Екенфорд, без да слиза от масата го посочи:

– Ето го! Вижте Маркус – Убиецът, който снощи закла един доблестен воин в странноприемницата!

– Беше самозащита! – извика младежът.

Кметът Екенфорд продължи:

– Освен че Маркус е убил подло видния боец Бинар, всички знаем какъв е той всъщност.

Тълпата зарева:

– Маркус е Амаг! Човек без магия! Такъв е!

Екенфорд обяви:

– Всички знаем, че Маркус е осиновен. Благодарение на това, че настойниците му са достойни и почтени хора, ние досега го търпяхме в нашето село Даркай. Търпеливо чакахме цели деветнайсет години Маркус да научи най-малкото заклинание. Но той си остана Амаг. А от снощи се превърна и в Убиец. Аз мисля, че достойните му осиноводители

нямат право да се сърдят, ако най-после точно изпълним заповедта на Върховния Каан спрямо Амагите!

Тълпата виеше:

– Да се убие всеки Амаг! За хората без магия е обявена награда!

Чу се глас:

– Да го убием и да си поделим наградата!

Кметът рече милостиво:

– Нека не се превръщаме в кръвожадни убийци като него. Освен това ако си поделим наградата между толкова хора, за всеки поотделно би останала нищожна сума. Аз предлагам да жигосаме Маркус, за да знаят всички какъв е. И после да го прокудим от нашето село.

Отново се чу същия глас от тълпата. Беше женски:

– Да се жигоса! Да се жигоса и пропъди! Дамга и изгнание за Човека Без Магия!

...Маркус бе овързан още по-жестоко, така че се виждаха само главата и стъпалата му. Шест човека едва го удържаха, докато ковачът се приближи с нажеженото желязо. Маркус видя светещия край да се приближава към челото му, после в главата му избухна слънце.

...Младежът не знаеше колко време е минало. Успя да се поосвести и огледа. Разбра, че е отвързан и лежи на пращен черен път. Спомените му бяха объркани и преплетени. Ту виждаше потното лице на ковача, ту как го връзват за някаква каруца и го влачат извън селото. Също така, май че го замерваха с камъни и изгнили плодове. Спомни си и това, че видя Мелиса, която крещи и устата ѝ се гърчи злобно, докато хвърля нещо по него.

Маркус вървеше по черния път, когато изневиделица профуча някакъв конник. Без малко да го събори.

Младият воин изруга и се спря за малко, понеже му прилоша. Раната на челото му се бе подула, а освен дълбоката болка го и смъдеше.

Младежът си помисли, че трябва да потърси храна и вода. Също и захар, който да се погрижи за изгореното.

Маркус чу тропот и видя, че конникът се връща. Бе облечен в ризница на плочки, която му стигаше до бедрата. Над главата си въртеше верижен боздуган „утринна звезда“. Топката с шипове изсвистя във въздуха и се устреми към главата на младежа. Той отскочи ловко встрани и хвана веригата на боздугана. Дръпна рязко надолу и ездача се строполи в краката му.

Младежът бутна с крак шлема на нападателя и вдигна собствената му „утринна звезда“ над него. Мъжът изломоти:

– Убий ме ако искаш, но и ти ще дойдеш в Ада не след дълго. Дамгата на челото те издава, че си Амаг, човече, а за хората без магия е обявена награда. Колко време мислиш да живееш?

– По дълго от тебе. – отвърна Маркус.

И го изрита в главата.

3.

Градът се наричаше Каржал и бе построен на кръстопът. В него можеха да се видят цурти с тюрбани на главите и странни прозрачни тръбички в уста; саджипи толокова въглено черни, че никой не успяваше да ги различи един от друг; ниски кривокраки и червендалести дистари с уши щръкнали като крила на прилеп. Говореше се на различни езици, които неизбежно се смесваха и се получаваха нови диалекти и наречия.

Конникът бродеше по улицата на Лечителите в Горната Махала на Каржал и тропаше от врата на врата. Младежът бе висок и мускулест. Нагоре от кръста носеше сива риза без ръкави, които и без това биха се пръснали от мощните му ръце. Надолу бе облечен в тъмнокафяви кожени бричове и гети в същия, но малко по-светъл цвят. Чертите на челото бяха волеви и приятни.

Той спря пред поредната порта. Потропа с чукчето във форма на лъвска глава, захапала бронзова гривна. Не след дълго излезе някакъв горделив слуга. Бе висок и изискано облечен в бяла ленена риза и зелени шалвари от фина вълна. Прислужникът внимателно огледа огнения знак върху челото на Маркус.

Слугата заяви рязко:

– Господарят не лекува проклети Амаги!

С неочаквана бързина, прислужникът се шумгна зад дебелия дървена врата и я затръшна. Топката с шипове от верижния боздуган на Маркус се заби в портата точно там, където преди малко беше лицето на слугата

„Трябва да ги убедя да лекуват Амаг“, помисли си Маркус. Болката от прогорените букви на челото му бе нетърпима.

Младият воин потропа на още една врата. И се слиса.

Слугата, който отвори бе катраненочерен. Бе черен като шамски бандит, натрил лицето си с пепел от слама преди нощно нападение.

Маркус хвана прислужника за шията и заплаши:

– Заведи ме при господаря си, ако не искаш да извадя мизерното ти сърце през някой от отворите на тялото ти.

Слугата дотолкова се изплаши, че само изхъри и го въведе в къщата.

След като минаха през няколко коридора, стигнаха до стая, която бе широка и обсебена от ярки цветове.

Дебелите килими на пода бяха с цвят на съсирена кръв; малките свилени възглавнички разхвърляни навсякъде – оранжеви и жълти; гоблените по стените пък бяха във всички цветове на дъгата. Освен това навсякъде висяха различни дрънкулки – конски сбруи, украсени с варак, гerdани от сини мъниста против уроки, свещници със сребърни листа и най-различни други вещи.

Мъжът, който седеше в центъра на стаята бе по-черен и от слугата. В безлунните нощи щеше да бъде невидим, ако крадеше.

Прислужникът измънка неуверено:

– Господарю Саафал, имате клиент.

Мастиления мъж нареди:

– Изчезвай и не се появявай, докато не те извикам.

След това се обърна към младия воин:

– Как се казваш, приятелю?

– Маркус. И искам да се погрижиш за това. – той посочи обезобразеното си чело.

Саафал подметна небрежно:

– Казват, че в недалечното село Даркай, младеж с твоето описание е заклал прочутия воин Бинар. Отрязал му ръцете, все едно че кълцал чворовете на градинско плашило.

– Защо, да не би она негодник да ти беше приятел?

– Не. Всъщност го мразех. Една вечер ме преби жестоко в една от тукашните странноприемници, само защото бях по-различен от другите клиенти. А той беше пиян и се чудеше с кой да се заяде.

Саафал отиде до ракла от тъмнокафяво дърво, която се мъдреше в единия от ъглите на стаята. Бръкна вътре и извади махагонова кутийка с големината на заешко сърце. Застана до Маркус и нареди:

– Седни на пода. Много си висок.

Маркус се подчини. Когато обаче знахарят се опита да маже челото му с нещо от кутийката, младежът неволно се отдръпна.

– Няма да боли. – успокои го Саафал.

После съвсем предпазливо докосна челото на Маркус, който всеки момент бе готов за ужасна болка. Учудващо обаче, усещането бе на приятен хлад. Все едно знахарят не го клепаше с неизвестно лекарство, а го галеше с перо от райска птица по челото.

Черният мъж прибра махагоновата кутийка. Като че ли бе привършил с лечението.

Маркус попита:

– Няма ли начин да заличиш дамгата? – той посочи огнените букви

„АМАГ“ на челото си.

– Ако беше отбелязано по какъвто и да е друг начин, освен с огън, бих могъл да опитам. Единствения начин да изтриеш дамгата от лицето си е самият ти да станеш магьосник.

Гласът на Маркус стана дрезгав.

– Да не мислиш, че не искам да стана магьосник? В кралство Балх няма живот за хората без магия.

Черният се замисли. След малко каза:

– Доколкото знам има само един начин Амаг да се превърне в маг. Трябва да посети Храма на Цветовете.

Няколко слуги безшумно влязоха, застлаха пода със златисти сърмени покривки и подредиха върху него богатата трапеза. Младият воин грабна едно пиле и го заръфа. Измуча:

– Храма на Цветовете? За първи път чувам за него.

– Малцина го знаят. Известен е още като Храм на Магиите и като Храм на Смъртта. Само там един Амаг може да стане магьосник.

Маркус преглътна шумно и вдигна с три пръста голяма кафява глинена кана с вино. Отпи чудовищна глътка, избърса устни с опакото на ръката и вметна:

– А как да стигна до Храма на Цветовете?

Саафал се замисли отново. Поясни:

– Май че първо трябва да минеш през Града на Базилиска. Той трябва да знае.

– Кой или какво е Базилиска?

– Той е прилично на Дракон чудовище, което вкаменява с погледа си. Изключително мъдро създание е и знае отговорите на много загадки. Почти сигурно е, че може да те упъти къде се намира Храма на Цветовете.

– Почти? Сигурно? Ти какво, легенда ли ми разказваш или приказка?

– Честно казано, нещата, които ти разказах, съм ги узнал чрез слухове или посредством магии.

Посредством магия, бе казал Саафал. Всички в кралство Балх могат да правят големи, малки или поне някакви магии. Всички освен такива като мен, уродите, които се раждат един на хиляда.

– Добре. – въздъхна Маркус. – Къде се намира Града на Базилиска?

По лицето на Саафал личеше, че би искал да отговори точно и оперделено. Вместо това рече:

– Доколкото разбрах, някъде много далеч на запад.

- Ще го намеря. – нетърпеливо каза Маркус.
Саафал вдигна ръка.
- Има две неща, които трябва да знаеш, когато се срещнеш с Бази-
лиска. Първо, не го поглеждай в очите, защото ще се вкамениш.
- А другото?
- Никога не споменавай думата „змия“ пред Базилиска.

4.

Младежът бе уморен и от това приятните черти на лицето му придобиваха леко изкривен и страшен вид.

Около челото си имаше омотана чиста бяла превръзка. В лявата си ръка държеше юздите на кон, който потрепваше и сумтеше, леко раздразнен от пазарлъка, който господарят провеждаше на висок глас. И младежът, и добичето изглеждаха прашни и потни, сякаш бяха изминали необикновено дълго разстояние.

Маркус провеждаше пазарлък:

– Виж сега, давам ти този прекрасна и почти нова „утринна звезда“ и 20 сребърни монети за един голям двуостър меч и кинжал с тройно острие.

Продавачът на оръжие изгрухтя презрително:

– Само кинжала с тройно острие струва седемнайсет сребърни монети.

Маркус се помъчи да звучи убедително:

– Добре де, ама аз ти давам боздугана и ти доплащам!

Петдесет и четири сребърни монети бяха общо всичките пари от кесията на боеца, който го бе нападнал. И почти половината от тях Маркус бе изхарчил по пътя дотук за храна.

– Изглежда вехт и захабен. И употребяван често.

Младият воин се огледа и доста се почуди дали да прасне продавача по главата с предмета на сделката. Обаче забеляза лъскавите брони на мъжете от Градската Милиция (или както там се наричаше – Стража?), да шетат по пазара и се отказа от това антивъвръвско намерение.

Продавачът на оръжие също видимо се зачуди. През това време Маркус алчно оглеждаше сергията му. По нея имаше наредени блестящи ятагани и ханджари, лъскави мечове и ками, инкрустирани саби и кинжали. Брадвите и боздуганите бяха изложени на съседна сергия, принадлежаща на същия търговец.

Продавачът накрая се съгласи:

– Добре. Взимам този дъвен и ръждясал верижен боздуган и ти давам меча и кинжала, които си избрал. Ще доплатиш двайсет и две сребърни монети. И дано нямам повече днес други клиенти като тебе, защото ще се разоря дотам, че да продавам само ножове.

Маркус кимна. Плати, взе двете оръжия и се качи отново на коня

си. Бе стигнал до Града на Базилиска. Започна да обикаля. Трябваше да намери убежището, леговището или дупката, където живееше чудовищното създание.

Докато се разхождаше по пазара, Маркус се бе заслушал в няколко разговора. Успя да подочуе за Базилиска, че бил нещо като мъдър съветник и любимец на тукашния властник, чието име било Ротнем.

Маркус попита няколко човека къде точно живее Базилиска. Те неизменно побледняваха и даваха един и същ отговор: „Който пита за Базилиска, вече е мъртвец или камък“. След това забързваха крачка.

Младият воин попита една куртизанка, която май и без това се казваше да му се обеси на врата. Тя направи същото като гражданите, които бе попитал преди нея. Ако не друго, да разпитваш за Базилиска като че ли бе идеален начин да се отървеш от досадници.

„П-с-с-т.“ – Чу отнякъде Маркус.

Младежът се озърна.

– П-с-с-т.

Един мизерен просяк седеше с кръстосани крака недалеч от Маркус и зяпаше втречено ръждясалата си тенекиена паничка за подавания. Младият воин се приближи до него.

Понаведе се от седлото и уточни:

– Ти ли издаваш тези звуци?

– Разбрах, че търсиш Базилиска. – просякът се вглеждаше още по-усилено в паничката си.

– Да. Така е.

– Тогава ме последвай.

Просякът стана и закрочи учудващо бързо. Младежът го последва. Те повървяха малко и стигнаха в затънтена уличка.

– Ако те заведе в твърдината на Базилиска, ще ми дадеш пет сребърни монети.

– Добре. А ако се опиташ да ме изиграеш, ще те разполовя заедно с ламаринената ти паничка.

Просякът поведе. Обикаляха дълго. Изпадналият явно познаваше града като собствената си шепа. След като кръстосваха доста време, Маркус започна да подозира някаква клопка.

Просякът спря. Подкани алчно:

– Парите. Хайде да се разплатим.

– Не виждам никакъв Базилиск. – заинати се Маркус.

– Близо сме. Дай парите и ще ти кажа как да стигнеш до Твърдината на Базилиска.

Младежът му даде петте монети. Просякът го упъти:

– Продължаваш по тази улица. Там където се пресича с друга, завиваш надясно.

Маркус последва съвета му. Не след дълго видя Твърдината на Чудовището. Бе ниска и кръгла крепост. Зъберите ѝ бяха сиви като скръб. На решетъчната ѝ порта имаше стражи, въоръжени с копия, по-дълги от нормалните.

Вардияните изгледаха младият воин презрително и го пропуснаха без да му задават въпроси. Чудейки се кого точно пазят – хората от Звяра или монстера от човеците, Маркус влезе в двора на крепостта.

Навсякъде имаше каменни статуи в естествен ръст.

Селяни, пълзящи в нелеп ужас. Бронирани воители, вдигнали мечове за отбрана. Бягащи изцъклени граждани. Бяха изобразени релефно и естествено, все едно са живи. Женските фигури бяха редки.

Внезапно младежът осъзна, че това не са статуи, а хора, вкаменени чрез ужасна магия. Всички бяха обърнати в една посока. Гледаха към вътрешния вход на цитаделата, който бе просто една голяма дупка в стената. Без врата.

Чу се съскане. Маркус побърза да наведе очи. Припомни си двата съвета на знахаря Саафал. Да не гледа Базилика в очите. И също така никога, ама в никакъв случай да не произнеса пред него думата „змия“.

Чудовището малко приличаше на Дракон. Само че нямаше рога и криле като драконите. Тялото му бе дълго около седем човешки боя, бе тъмно зелено и люспесто. Туловището му бе разположено близо до земята, подобно на гущер. Около врата му имаше костни израстъци – шипове с дължина около педя. Очите му се намираха неестествено високо в горната част на главата. Бяха изпъкнали и втрещени. Лигавата паст бе пълна с остри зъби. Два от тях, на горната челюст, стърчаха по-напред от другите.

– Защо си дошъл, страннико? – просъска чудовището.

Маркус свали превръзката от челото си. Буквите АМАГ личаха ясно на прогорения му лоб.

Младият воин поясни:

– Търся Храма на Цветовете.

Базиликът отбеляза:

– Виждам, че си Амаг. Значи търсиш Храма на Цветовете, понеже искаш да се превърнеш в магьосник.

– Да.

Чудовището издаде рев, който сигурно трябваше да е смях.

– А защо мислиш, че ще получиш отговор? Мнозина дойдоха при мен да дирят отвори на глупавите си и незначителни въпроси. Повечето изядох. А някои вкамених и сега красят двора ми.

– Колко мъже са получили отговори и след това си ги пуснал да си ходят свободно?

– Малцина. Не повече от пръстите на едната ти ръка. За век и половина.

Базилискът се приближи до младежа и след малко зарева:

– ПОГЛЕДНИ МЕ В ОЧИТЕ АКО ИСКАШ МЪДРОСТ!

Маркус си припомни съветите на черния знахар и наведе още повече лице надолу.

Чудовището изгътна:

– ПОГЛЕДНИ МЕ! ПОГЛЕДНИ МЕ, ТИ КАЗАХ! ИЛИ ЩЕ ТИ ОТХАПЯ ГЛАВАТА И ЩЕ Я СДЪВЧА ТАКА, КАКТО ДЕТЕ ХРУСКА КОРИЧКА ХЛЯБ.

Маркус вдигна глава и погледна Базилиска в очите. Дали блясъкът в огромните очи означаваше страх?

Младият воин извади меча си и се приближи към чудовището.

Попита:

– И какво като те погледна в очите? Кажки какво ще стане, като те погледна в очите, ЗМИЙО?

Чудовището отстъпи назад. Просъска разлютено:

– Ти не си обикновен човек.

– Какво от това? Аз не съм обикновен човек. Така е. Аз съм Амаг. Освен това искам да знам къде се намира проклетия Храм на Цветовете!

Острието на меча вече бе само на лакът от мордата на Базилиска. Маркус усещаше зловонния му дъх.

Чудовището сякаш бе онемяло. Само гледаше втренчено младия воин. После изръмжа безсилно:

– Защо не се вкаменяваш? Защо не се превръщаш в камък като другите?

– Аз съм Амаг, забрави ли, змийо? След като аз не мога да правя магии, какво могат да ми направят магиите на мен?

– Вкаменявал съм и други Амаги!

– Значи аз съм различен. Е, ще ми кажеш ли къде е Храма на Цветовете? Или трябва да ти извадя очите с меча си?

Базилискът леко се отдръпна. Все едно искаше да се обърне и да се мушне в леговището си.

Маркус приближи още острието до муцуната му. Лукаво рече:

– Кажи, как би ти харесало да живееш без очи? Ще бъдеш само един сляп гушер, един огромен слепок. Ще бъдеш безсилен да вкамениш когото и да било. Колко хора, мислиш, ще дойдат да отмъстят за погубените бащи и братя, щом разберат, че всемогъщия и мъдър Базилик вече е напълно безпомощен?

– Добре, Човече без Магия. Може и да ме победиш. Обаче преди да изминеш и хиляда крачки извън града воините на моя господар барон Ротнем ще те настигнат. Те ще те накълцат на толкова малки парченца, че никой няма да може да разпознае трупа ти.

– Какво от това? Ти нали ще си сляп? – основателно възрази Маркус.

Базиликът се предаде:

– Ще ти кажа къде е Храмът на Цветовете. Надявам се да умреш там, защото едно от имената му е Храм на Смъртта.

5.

Маркус надигна кожения мях. Забълбука вода. Той загълта шумно, а адамовата му ябълка подскачаше. След като утоли жаждата си, младия мъж сръчка изнурения си кон. Бяха изминали много, много път откакто напуснаха Града на Базилиска.

Внезапно младежът видя кулите. Те бяха черни и подредени в кръг. Всяка от тях имаше остър конусовиден връх от злато. „Гледай за десетте кули“, бе казало чудовището. „Те се виждат винаги и заобикалят Храма на Цветовете, който понякога е невидим“.

Пътят до кулите бе застлан с черепи. Лежаха на земята и лъщяха под слънцето. Стотици, може би хиляди. Те гледаха сяпа с дупките си вместо очи и се хилеха щърбато с векови немите си усти. Около черепите имаше и човешки кости, но те някак не се забелязваха толкова. Освен това Маркус като че ли бе чувал някъде, че човешките кости се разлагат и превръщат в прах много по бързо от черепа. Главата остава последна.

Базиликът бе казал още: "Ще намериш трупове на много Амаги, които са умрели без да познаят магията. Затова още наричат Храма на Цветовете – Храм на Смъртта.

Изведнъж конят на Маркус спря. Воинът го пришпори, но животното се изправи на два крака. Освен това започна да се върти на едно място, все едно е болно или раздразнено от нещо. Не искаше да върви напред.

Младежът извади меча и плесна добичето с плоското на острието по хълбока. Конят се разигра възмутено като за малко не го изхвърли от седлото.

Маркус слезе от животното и продължи пеш. Черепите хрущяха под краката му, лъщейки на слънцето, подобни на яйца снесени от чудовищна птица. Маркус свали омразната превръзка от челото си и я захвърли.

Надяваше се повече да не му потрябва.

Внезапно от нищото изникнаха десет мъже (или жени), облечени в пурпурнолилави плащове с качулки, в които не се виждаха лица. Заобиколиха Маркус подобно на десетте кули, заграждащи Храма на Цветовете.

Качулатите сякаш не пристъпваха, а се плъзгаха по земята. Във

всеки случай плашовете закриваха краката им и не можеше да се разбере. Десетте мрачни фигури започнаха да обикалят младежа, въртейки се в кръг.

Някой от декадата продума с глас, наподобяващ кикота на хиена:

– Какво правиш тук, храбрецо? Магия ли търсиш?

– Да. – отвърна Маркус.

Десетте плъзгачи се създания започнаха да хриптят и да мърморят. Младежът не можеше да разбере на него ли говорят или дрънкат помежду си.

– Още един глупав Амаг.

– Този изглежда много силен.

– Търси магия, а ще намери смърт.

– Така е, колкото и да е як, ще умре подобно на другите нещастници без магия.

Създанията спряха да се съветват и едно от тях се обърна към Маркус.

– Каква магия искаш да научиш?

– Не знам точно. Просто искам да стана магьосник. Казаха ми, че Храма на Цветовете е единственото място, в което един човек без магия може да се превърне в маг.

– Вярно е. – съгласи се една от качулатите фигури. – И все пак какъв цвят магия искаш да научиш?

Те започнаха да бърборят отново без да изчакват отговорите на Маркус.

– Май че искаш да научиш Черна магия?

– Или ще овладееш Бяла магия?

– Може би предпочиташ Червената магия?

– Или ще станеш майстор на Зелената магия?

– Тук е Храмът на Цветовете, глупако, тук има магии във всички цветове!

Маркус се ядоса.

– Кои сте вие? Май се мъчите да се подигравате? Ако е така, ще ви отрежа главите и ще ги побия на всяка една от онези кули отсреща!

Фигурите спряха да се въртят около младежа. Тази срещу него обяви:

– Ние сме Десетте Хилафи, човече без магия. Ние се подчиняваме единствено на върховния Каан Септона – владетеля на кралство Балх и на никой друг.

Друг качулат добави:

– Ние сме тук за да убиваме глупаците като теб, решили да станат магьосници. Всички тези скелети, които виждаш, са наше дело.

Маркус нанесе удар с меч си срещу Хилафа, нарекъл го глупак. Острието се отклони, точно преди да докосне мага. И безобидно се заби в купчината кости. Младият боец се опита да заколи още един от качулатите. Мечът отново се отплесна и се плъзна настрана.

Те се смееха. Един от качулатите каза:

– Над всеки от нас е направено защитно заклинание, Амаг. Изрече го лично Върховният Каан.

Хилафът срещу Маркус започна да прави странни движения с ръцете си и да проклина:

– Хиляда вятъра съберете се. Хиляда вятъра завъртете се. Хиляда вятъра вдигнете Човека без Магия и го задръжте в една от Черните Кули.

Малък ураган се появи отнякъде. Мъничкия въздушен въртоп достигна Маркус. Не успя да направи кой знае какво, освен че го накара да затвори очи за малко. После безсилното торнадо разроши чупливите му кестеняви коси. И накрая се разсея безсилно.

Още един от Хилафите нападна Маркус с магия. Той вдигна ръце над главата си и прошушна нещо. Между дланите му се образува огнена топка, която полетя към младия воин.

Светещото кълбо спря на около лакът от челото на младежа. Избухна безобидно с нищожен пукот. Опърли леко веждите на Маркус, но не го заболя.

Качулатите се развълнуваха. Някой от тях обобщил изплашено:

- Този мъж е неподвластен на всякаква магия.
- Безсилни сме да му навредим. – додаде друг от качулатите.
- Само Ечарните са способни да го убият.
- Да ги повикаме тогава. – предложи някой от Архимагите.

Десетте качулки леко се наклониха назад. От тях се разнесе хоров крясък, който щеше да спуска тъпанчетата на Маркус. Започваше с тоновете, които издава разярена орлица, защитаваща малките си. Завърши с недоловимото цвъртене на изплашен прилеп, блъскащ се в стените на тясна клетка.

Отнякъде започнаха да се появяват мъже, облечени в зелени дрехи. Само ръкавите на одеждите им бяха тъмносини. Мъжете бяха около стотина и всички тичаха към Маркус с ятагани в ръка. Младият воин прецени, че идват от всички посоки, само не от тази на десетте подредени в кръг кули.

Младежът побягна с всички сили към кулите. Десетте Архимага не направиха никакъв опит да му попречат.

Може би и не можеха.

6.

Докато бягаше, Маркус успя за миг да зърне Храма на Цветовете. Беше като мираж в пустиня – виждаш го, но когато затвориш очи и разтърсиш глава – изчезва. Ечарните бягаха след младежа. За щастие нямаша копия и лъкове, а бяха въоръжени само с ятагани. Големи широки, блестящи на слънцето остриета. Някои имаха форми на полумесец, други бяха закривени като змии. Маркус стигна до невидимата сграда. Разбра го, понеже се блъсна в нея.

Един от най-бързите нападатели настигна младия воин. Маркус го удари с меча през кръста. Разхвърчаха се кръв и вътрешности. Страшния удар разсече нападателя на две половини. Мечът на младежа бе преминал през воина Ечарни с лекотата на бръснач, разрязващ сварено яйце. Още няколко мъже достигнаха Маркус. Той ги посрещна с ярост, подклаждана от вярата, че е обречен. Бяха толкова много!

Постепенно Ечарните се осъзнаха и започнаха да се групират. Нападаха поотделно, редувайки се за да не си пречат. Маркус счупи меча на един от тях с помитащ удар. Със следващия замах разсече воина Ечарни от лявото рамо до десния хълбок, откривайки наяве пулсиращия му черен дроб.

Младежът знаеше, че не може да издържи дълго. Накрая щеше да се умори. Мечовете, които засега почти не го достигаха, щяха да го насякат на парчета.

Маркус започна да пристъпва настрани. Гърбът му все така опираше плътно в една от невидимите стени на Храма. Каза си, че това място все пак трябва да има някакъв вход. Бил той видим или не. Изведнъж нещо изщрака и младежът почувства, че стената зад него поддава. Отчаян, той я подпря силно с гръб. Усети, че се завърта. Някаква част от стената направи пълен оборот и отново се намести на мястото си. А Маркус пропадна в Храма на Цветовете.

Беше странно и изумително. Преди малко младият воин бе стъпил върху килим от черепи, изправен срещу множество разярени бойци и заслепяващо жежко слънце. Сега се намираще в пълна тъмнина. Имаше чувството не само, че е сляп. А и че на всичко отгоре някой е наложил превръзка върху невидящите му очи.

Маркус клекна и докосна пода. Бе направен от камък – студен, прашен и сух. Младежът се изправи и закричи бавно напред. Държеше меча

пред себе си ако случайно се натъкнеше на враг или преграда.

Стъпките му предизвикваха ехо. Маркус си представи, че крачи в огромен мрачен коридор. Който води към Никъде. За момент си спомни Храма на Цветовете, такъв какъвто го видя в един от редките моменти, когато бе видим. Огромна бяла сграда с купол от чисто злато.

Украсена с красиви статуи на мъже, жени и магически създания. Маркус не знаеше колко време е вървял, когато чу зад себе си изщракване. Бе същото като онова, което долови, докато се биеше с Ечарните отвън. Младежът усети внезапно раздвижване на въздуха. Без да се замисля, скочи с двата крака напред, подобно на щурец. Чу грохот. Нещо огромно се стовари на мястото, където бе стоял преди малко. Маркус се върна назад и подозрително мушна с меча си. Острието звънна. Пред него се намираще каменна грамада, която щеше да го смаже при падането си. „Когато се намиращ в клопка, капанът не те плаши“, ободри се младежа. Предпазливо започна да се движи опипом по стената. Едва бе изминал двайсетина крачки, когато пръстите му напипаха ниша, издълбана в камъка.

В нея Маркус напипа нещо меко и ъгловато. Доколкото усещаше, това бе нещо пъхнато в кожен калъф. Той напипа ключалка и нещото се отвори.

Беше книга.

Буквите й светеха. Младежът ги виждаше добре. След миг осъзна, че са на непознат за него език.

Десетте Хилафи безучастно наблюдаваха как бойците Ечарни се мъчат да проникнат в Храма на Цветовете. Воините протягаха ръце напред и се мъчеха да съзрат невидимото. Щом дланите им докосваха невидимите стени, Ечарните почваха да псуват и да проклинат, да блъскат с юмуци и да ругаят. Никой от тях обаче не успя да открие входа, през който бе проникнал Амагът.

Един от Хилафите с досада каза:

– Май е по-добре да отзовем тези нещастници. Всички заедно не струват колкото онзи воин без магия, който успя да влезе в Храма.

Друг от качулатите възрази:

– Защо да ги отзоваваме? Нека се помъчат малко. И без това надали ще сторят нещо.

– Обаче и ние не можахме да навредим на проклетия Амаг.

Тези думи предизвикаха размисъл у десетте велики магьосника.

След като помълчаха малко, един от тях попита:

– Как мислите, дали това е човекът без магия от Предсказанието?

Останалите кимнаха едновременно.

Някой от качулатите предложи:

– Трябва да повикаме Върховния Каан Септона. Той е единственият в кралството, който може да убие този Амаг и да попречи на Предсказанието да се сбъдне.

И макар, когато казваше името на Върховния Каан, магьосника да го произнасяше със страхопочитание и ужас, последните му думи се усещаше неувереност.

Маркус осъзна, че в цялата стена са издълбани ниши, пълни с книги. И не само книги – имаше палимпсести, обикновени папируси, глинени и восъчни плочки за писане, и дори плетеници от лико, които май бяха някакъв вид възлово писмо. Младежът се зае да провери колко е дълга стената.

Вървя известно време и после реши, че помещението, в което се намира трябва да е кръгло. В противен случай липсата на ъгли или пък какъвто и да е знак, че стената свършва, би означавало, че залата (или стаята) е... безкрайна.

Маркус загреба с две ръце и нахвърля книги по пода. Седна върху тях и избра една наслуки. Намираще се в Храма на Цветовете. А това бе единственото място, където един Амаг можеше да се превърне в маг. Явно начинът бе да чете и да се учи. Маркус се взря в светещите букви на книгата пред него. Не разбираше и дума от написаното. Нещо повече. Струваше му се, че буквите преливат извън книгата и се появяват по пръстите му. И че те също започват да светят. Младежът се напъна да произнесе на глас това, което му се струваше, че пише в един от редовете на книгата.

Маркус не знаеше дали наистина е успял да прочете изречението. Може би това бе измислено словосъчетание, плод на препатилата му и изнурена глава. Въпреки съмненията си, младежът отвори уста и внимателно произнесе:

– Кадаш ме ходини дилайла.

За момент си помисли, че това, което каза, е пълна безмислица. После усети как нещо капна на лявата му буза. Маркус пипна капката и после близна внимателно върха на пръста си.

Вода.

Той бе направил Водно заклинание. Заклинание за Енволтуване. Бе призовал Вода. Маркус нагласи внимателно уста там, където очакваше да падне следващата капка.

Беше жаден.

7.

Измина месец, откакто Амагът бе проникнал в Храма на Цветовете. Уплашени, десетте Хилафи бяха повикали своя господар и учител – Върховния Каан, владетел на кралство Балх. Неговото име бе Септона.

Върховния пристигна с хиляда бойци Ечарни. Неговата лична гвардия.

Ечарните бяха най-свирепите и могъщи воители в кралството.

Те биваха отнемани още невръстни от родителите им. Деца, показвали необичайни магически способности. След това в продължение на петнайсет години се обучаваха на бойни изкуства и Черна магия. И също така да почитат и да се кланят само на един човек – Върховния Каан.

Ечарните се обличаха в светло зелено. Предводителите им се отличаваха от останалите по избръснатите глави с оставени дълги коси (конски опашки) в средата на темето. Думата „Ечарни“ внушаваше страх.

Десетте Хилафи бяха коленичили пред своя току-що пристигнал Господар. Търпеливо чакаха неговите въпроси.

Септона бе мъж с орлов нос, а лицето му бе изпито и вгълбено. Бе висок и слаб. Одеждите му преливаха от един цвят в друг и никой не можеше да каже как точно е облечен. Очите му приличаха на онези звезди, които лудите звездобройци наричат НОВИ. Под тях имаше черни торбички и кръгове със същия цвят. Косата му бе дълга, сплъстена и черна като лоното на пещера. Върховния Адепт строго попита:

– Значи твърдите, че общите усилия на десетима ви са били непосилни да спрат един Амаг?

– Да, господарю. Той бе неподвластен на всяка известна нам магия.

– А Ечарните? Всеки от вас има по десет на разположение.

Един от коленичилите Хилафи съобщи:

– Те също бяха безсилни, господарю. Амагът уби двама Ечарни и проникна в Храма на Цветовете. Щяха да го последваме, но Храма е поставен под Магическа Възбрана.

– Човек без Магия е успял да убие двама Ечарни? Велики Тонгог, този сигурно е Амагът от Предсказанието.

– Да, господарю, и ние мислихме над тази възможност. – съгласиха се десетте магьосници.

Каанът се замисли за момент. После се обнадежди.

– Все пак Храмът на Цветовете е известен и като Храм на Смъртта.

В него има Черни Заклинания на Самаел, магии-капани и книги за Некромантия, които са способни да подлудят или да убият всеки нормален човек. Възможно е Амагът да намери смъртта си, погубен от самите възлешества, които се мъчи да изучава.

Десетте велики мага понечиха да се съгласят с господаря си.

Внезапно ги сепна страхотен тътен, като от избухнал вулкан. Каанът Септона ведно с декадата магьосници се обърна към Храма на Цветовете. В този момент изглеждаха изплашени и не толкова велики и достолепни.

Храма на Цветовете бе станал видим завинаги. Освен това се тресееше. Като от земетресение. Сякаш го удряха мълнии. Само че отвътре. От белоснежните му стени се къртеха бели камъчета. А златния му купол ръсеше жълти люспици злато.

Маркус разлистваше поредната книга със светещи букви. Вече бе овладял магиите от пет цвята. А също и заклинания, с които да Енволтува храна и вода. Името ѝ бе Книга на Предсказанието. На първата ѝ страница имаше само две изречения. Останалите листове бяха бели и чисти, като задната страна на надгробна плоча.

Пръстът на Маркус се придвижи по светещите редове. Устните му мърдаха беззвучно:

„Риб рид ве аронани нуно Рюдюлосер.
Бен хекрес ибиг Мюлук декада Муронани.“

Превода на тези редове гласеше:

„Ще дойде мъж без магия от Изток.
Той ще низвергне Адепта и ще убие десетте Архимаги.“

8.

Статуите от Храма на Цветовете започнаха да се срутват с грохот. В началото падаха малки камъни, после по-големи парчета. Мраморни мъже, жени и приказни създания падаха от огромна височина и се превръщаха на дребни късчета. Златния купол се разтвори, подобно на челюстта на гигантски звяр. И се разцепи на големи късове. Постепенно целия Храм се сринва. Вдигнаха се облаци каменна пушилка и златен прах.

Един мъж излезе от развалините на Храма. Невредим.

Прах, на места бяла, на места златна, го покриваше от главата до петите. На челото му личеше жигосана думата Амаг.

Останките от Храма на Цветовете бяха обградени от над хиляда Ечарни. Строени в три обръча, всеки по-широк от предишния. След тях в една редица стояха наредени десетте Хилафи. Най-отзад в златна колесница с впрегнати четири еднорога седеше самия Върховен Каан. Маркус се доближи до първия обръч Ечарни. Вдигна ръце пред себе си и направи заклинание. Никой не можа да разбере точно думите и на какъв език са.

След това Маркус изкрещя:

– Всички да паднат на колене!

Воините Ечарни се строполиха като подкосени и коленичиха. Всичките хиляда деветдесет и осем. Бяха смаяни. Не можеха да проумеят как телата им правят нещо, което мозъците не желаят. Искаха, но не можеха да се изправят и да съсекат проклетия магьосник, който бе хвърлил заклинание над тях. И който необяснимо защо имаше надпис „АМАГ“ на челото.

Само единайсет мъже се удържаха прави. Десетте магьосници, които стояха в аурата на своя господар. Изглежда магията не бе достатъчно силна да го съкруши. Той им предлагаше защита, внушаваше им гордост и сила. Минавайки през кръговете на безпомощните Ечарни, Маркус стигна до декадата Хилафи. Те моментално започнаха да кълнат и да хвърлят някакви заклинания.

Маркус изпъна дясната си ръка с длан напред. Каза презрително:

– Вече не владеете никакви магии. Превърнете се в Амаги.

Повтори:

– СТАНЕТЕ АМАГИ!

От качулките на десетте архимагьосници заизлиза пушек. Разнесе се миризма на изгоряла плът. Десетте паднаха на земята и взеха да посягат към лицата си, крещейки. Някои припаднаха от болка.

Върховният Каан изгледа с отвращение своите ученици. После попита учудено:

– Ти си Амагът от Предсказанието, нали?

– Да. – съгласи се Маркус.

Продължи:

– Само че вече не съм Амаг. Ти обаче ще станеш такъв.

Септона не отговори. Вместо това започна да произнася гърлено някакви странни думи на мъртъв език.

Маркус разпозна заклинание за Енволтуване. С него Върховния Адепт щеше да призове Трите Демона. Самаел, Елохим и Леонард. Те трябваше убият Маркус, да отнемат душата му и да я завлекат направо в Ада. Маркус заповяда:

– Превърни се в Амаг като слугите си!

Септона погледна младежа и млъкна за момент, сякаш бе забравил думите на заклинанието. После обаче се опомни. И продължи с творенето на ужасната магия.

Маркус вдигна ръце над главата си и изкрещя:

– ФАЦИНА КОРАМЕ ПЕВО АМАГ!

Върховния Адепт затвори уста и падна на колене. Виждаше се как пули очи и се мъчи да се освободи от магията на Маркус. Вените по слепоочията му се издуха и заплашваха да се пръснат от напругане.

После едната магия надделя над другата. Върховния Каан Септона се прекърши. Раменете му се отпуснаха. Той замря, нищожен в своето безсилие.

Маркус докосна с лявата си ръка огнения знак „АМАГ“ на челото си. Вдигна високо дясната си ръка. В нея се образува кълбо от бяла светлина. То полетя, докосна лицето на Върховния Адепт и го повали в несвяст.

Когато Маркус свали ръцете си, дамгата на челото му беше изчезнала. Жигата „АМАГ“ се бе появила, съвсем прясна и димяща върху лоба на Върховния Каан.

Маркус тръгна към златната колесница с четирите еднорога. Те бяха досущ като огромни бели коне. Само че от челата им стърчеше бял рог, дълъг колкото детска ръка и дебел колкото мъжки палец. Очите на създанията излъчваха разум и приличаха на човешки.

Маркус започна да ги разпряга от каретата. Те запръхтяха и воинът-

магьосник взе да им говори успокояващо. Не би си позволил да тормози едни магически създания, известни с добротата и благостта си, да дърпат колесницата му. До столицата. По скоро би впрегнал някой убиец.

Ами да. Хиляда Ечарни. На разположение. Тъкмо можеха да се сменят, когато поискат. За да не се изморяват много. Внезапно чу глас до себе си:

– Господарю...

Маркус се обърна.

Беше предводителят на Ечарните. Мъж на средна възраст, много добре сложен, с обръсната, лъщяща глава и дълги, извити надолу мустаци. Изглежда човекът имаше вродени магически способности, защото бе успял да се дотътри до него пълзешком. Бе превъзмогнал частично заклинанието, но все пак не можеше да се изправи.

Маркус го подкани:

– Кажи.

Генералът попита боязливо:

– Вие сте новият Владетел, нали?

– Да.

– Как да ви наричаме, господарю?

– Маркус. Казвам се Маркус. А как е твоето име?

– Аз съм генерал Пантотен, господарю. Предвождам всички Ечарни. Значи вие ще бъдете новия Върховен Каан, господарю Маркус?

– Да.

Междувременно младежът упя да освободи четирите Еднорога от юздите и поводитите им. Те изцвилиха в знак на благодарност и се разбяха.

Генерал Пантотен изглеждаше така, сякаш всичко в което някога е вярвал е било разрушено и е изчезнало. Като че ли в момента търсеше да го замени с нещо друго.

Предложи:

– Господарю Маркус, аз и моите войници веднага ще положим клетва за вяност пред вас!

– По късно. Когато стигнем до столицата. И аз седна на трона на предишния Каан. А сега искам да завържете тези – Маркус посочи Септона и декадата бивши магьосници. – После ще ги вземем с нас в столицата Шамбала и ще ги завържем на Централния Площад. Ще трябва разбира се да свалите качулките им, генерале, за да могат всички да видят, че имат дамба Амаг на челата си.

– Това е просто начин да ги осъдите на смърт, нали господарю?

Тълпата направо ще ги разкъса. Знаете, че е наредено да се убиват Амагите, и освен това за тях има обявена награда.

– Именно. Не съм я издал аз тази заповед.

В гласа на генерал Пантотен се появи безпокойство:

– Ами ако окажат съпротива, Господарю?

– Не се страхувай, генерале. Колкото и да били могъщи, вече не могат да направят никакво вълшебство. Вече са просто едни отчаяни нещастници, генерале. Вече са просто едни Хора без Магия.

КРАЙ

© 2003 Ради Радев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/697>]